

A Veszprémi Járásbíróság, mint első fokon eljáró bíróság

8200 Veszprém, Bajcsy-Zsilinszky utca 11.

útján, az

Alkotmánybíróság részére

1015 Budapest

Donáti utca 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/32-0/2017	
Érkezett: 2017 JAN 06.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 6+3x2 db	ulu

16 B.1081

VESZPRÉMI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Postán, személyesen, fax, kézbesítő	
Érkezett: 2016 DEC 19.	
Példány: 1 db	Meli: 5 db
Illeték:	
Az ügyirat száma: 153/1039/16	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]

büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) XVIII/A. fejezetének rendelkezésére alapítva, mellékelte ügyvédi meghatalmazás által igazolt jogi képviselőm – dr. Pap Hunor Örs ügyvéd (iroda: 9700 Szombathely, Uránia udvar 4. II. e. 7. a.)- útján

alkotmányjogi panasz indítványt

terjeszték elő a T. Alkotmánybírósághoz, az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §** rendelkezései alapján az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára** figyelemmel, a **Kúria**, mint felülvizsgálati eljárásban eljáró bíróság 2016 október hó 17. napján kelt **Bvf.1513/2016/2.** számú döntése ellen, kiterjesztve ennek érdemét a Veszprémi Törvényszék **3.Bf.1017/2015/20.** számú jogerős ítéletére az alábbiak szerint.

- 1.) Nyilatkozom, hogy- tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő- **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítványom nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá.**
- 2.) Előadom, hogy a **Kúria** fent hivatkozott döntése megsértette álláspontom szerint az **Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljárás**hoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy érdemi vizsgálat nélkül utasította el a jogi képviselőm által benyújtott felülvizsgálati kérelmemet. Erre

tekintettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a fent hivatkozott döntés Alaptörvénybe ütközőségét megállapítani szíveskedjen- az ügy érdemére kihatással lévő jogerős döntésre is kiterjedőleg - és azokat megsemmisíteni szíveskedjen. Ezen túlmenően a döntés sérti a jogbiztonság alapelvét is, így ellentétes az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdésével is.

- 3.) Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria hivatkozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntése ellen jogorvoslat a Be. 3. § (4) bekezdése, illetőleg a 416. § (4) bekezdésnek b) pontja alapján kizárt. A Kúria döntését jogi képviselőm vette át, magam tőle kaptam az iratot. Figyelemmel arra, hogy a döntés keltje is 60 napon belüli, a jelen alkotmányjogi panaszom beadása a törvényes határidőben történt. Nyilatkozom arról is, hogy a Veszprémi Törvényszék jogerős döntése ellen felülvizsgálati kérelemmel éltem jogi képviselőm útján, melynek elutasítása az előzményét képezi a jelen eljárásnak. Kijelentem, hogy sem felülvizsgálati, sem perújítás, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban.
- 4.) A T. Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény, az Abtv. és a Be. fentebb hivatkozott rendelkezéseire alapítom.
- 5.) **Személyes érintettségem** az ügyben a pertörténet alapján nyilvánvaló. Először a Veszprémi Járásbíróság, mint első fokon illetékes perbíróság előtt folyt ellenem büntetőeljárás 15.B.1039/2014. számon. Már ebben az eljárásban is jelentős érdeksérelem érte személyemet annak kapcsán, hogy az Alaptörvényben rögzített jogaimmal korlátozottan tudtam élni, bizonyítási indítványaimat, amelyeket külső szakértő bevonásával, jelentős költség ráfordítás árán készítettem el, nem vette figyelembe a bíróság. Tekintettel arra, hogy a bírói szabad mérlegelés szintén joga szintén rögzítve van az Alaptörvényben, itt egy statuált és egy alkotmányos alapjog kollíziójáról van szó in concreto. A bizonyítékok szabad mérlegelése ugyanis álláspontom szerint a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjoghoz képest szubszidiárius, mint ilyen, ennek korlátját képezi. A büntetőeljárás keretei között ugyanis nem reparálható, ha a tényállás a törvényes vád hiányában, avagy a bizonyítékoknak, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével történő kirekesztésén alapszik. A rendes jogorvoslati és a felülvizsgálati eljárás során is kötve

van az eljáró bíróság az első fokon megállapított ítéleti tényálláshoz. Erre tekintettel nem volt várható, hogy a másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék jelentősen eltérő döntést hozzon. A 3.Bf.1017/2015./20. számú jogerős döntés csupán a büntetés kiszabása tekintetében enyhített némileg a járásbíróság ítéletén, annak eljárási jogi jogsértéseit nem vette figyelembe, annak tényálláshoz kötve volt.

Ezt követően fordultam a Kúriához felülvizsgálat iránt, nem számítva arra, hogy hasonlóan a korábbi törvényszéki eljáráshoz, az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésével kerül majdan elutasításra a felülvizsgálati kérelmem. Erre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panasz iránti indítványomat.

INDOKOLÁS

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor a XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R. cikkének rendelkezésére is. Ez olyan állami jogalkalmazói eljárást feltételez, amely a demokratikus értékrendek mentén szükségképpen önkorlátozó a tisztességes eljáráshoz való jog kijegecesedett alapjogi normájához képest. A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bátyázzák tehát körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során.

E garanciák érvényesülése csupán a teljes eljárás górcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Ugyan a kijegecesedett alkotmánybírósági gyakorlat alapján, az alkotmányjogi panasz indítvány vizsgálata a során nem nyer értékelést az, hogy a jogalkalmazó bíróság a döntésének indokolása során megalapozott bizonyítékokat és érveket sorakoztat-e fel, illetőleg az sem, hogy a bizonyítékok értékelése helytálló módon történt-e meg? Az azonban álláspontom szerint nyilvánvaló, hogy a tisztesség eljáráshoz való jog zsinórmértéke az, hogy az eljárás során az alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell. Ennek hiányában az Alaptörvényre épülő demokratikus jogállami jogrendszer is csupán utópia. A nemrégiben elhíresült „móri mézszárlás” következtében, a közvetett bizonyítékok láncolatára épülő tényállás- megállapítás nem állta ki az alkotmányosság próbáját, az közismert tény. Az „dubio pro reo elve” pedig az Alaptörvényből szintén levezethető. Hiszen részét képezi a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzítetteknek.

A Kúria hivatkozott döntése azon az alapon ütközik az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe, hogy az anyagi jogszabályba ütközőséget a felülvizsgálati kérelemben nem az egész magyar jogrendszert átható alapelvek mentén vizsgálja, hanem – álláspontom szerint-saját gyakorlatának megfelelően kialakított rendezőelvek mentén szűken értelmezve azt. Az eljárásjog ugyanis nem felette való az anyagi jognak, csupán az abban rögzített rendelkezések alkalmazásának normatív rendjét szabályozza. A büntetőjog, mint anyagi jogi norma, szubszidiárius az egyéb jogágak normáihoz képest, figyelemmel ultima ratio jellegére. Amennyiben a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C törvény (a továbbiakban: Btk.) bármelyik különös részi tényállásának, bármelyik eleme is hiányzik, a bűncselekmény a maga egészében hiányzik. Szükségképpen hiányzik tehát a bűncselekmény akkor, ha valamelyik tényállási elemet az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe foglaltak ellenére hoznak meg. a Kúria tanácsa tehát alaptörvény- ellenesen jutott álláspontom szerint arra a következtetésre, hogy a felülvizsgálati kérelmem valójában eljárásjogi és nem anyagi jogi szabálytalanságokra hivatkozva kéri a jogerős döntés felülvizsgálatát.

A törvényes vád intézménye ugyan valóban eljárásjogi kategória, de a vádnak valamennyi tényállási elem bizonyítására irányulnia kell - ami viszont nyilvánvalóan anyagi jogi kérdés. A törvényes vádra való alapozása az ítéleti tényállásnak, vagy éppen annak hiányában hozott érdemi döntés pedig szintén az Alaptörvény jelen indítványban többször is hivatkozott cikkében rögzített alkotmányos alapjogból fakadó normasértés. Ezzel a jogbiztonság körének alkotmányjogi kérdéshez jutottunk. A T. Alkotmánybíróság kiforrott gyakorlatából levezethető, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*” Ezen alapelvi követelmény megjelenik az Európai Tanács Velencei Bizottságának 2011. március 24. napján kelt jelentésében, illetőleg a fentebb hivatkozott alkotmánybíróági gyakorlatban. A 9/1992. (I.30.) AB határozat szerint „*A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.*” Ennek tartalma pedig „*(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.*”

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.”

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez a harmadik hatalmi ágnak, az igazságszolgáltatásnak legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára. Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a Kúria az ügyem felülvizsgálati eljárása során a Be. és az Alaptörvény szem előtt tartásával jár el, alávetve magát a kötelezően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak.

Ehelyett a Kúria- a jelen alkotmányjogi panasz indítvánnyal megsemmisíteni kért- Bfv.I.1513/2016/2. számú döntésének 15. pontjában felülemelkedve a tényleges indokokon, akként transzformálta a törvényes vád hiányára hivatkozást, hogy az – a nyelvtani és a deduktív logikai értelmezéssel ellentétesen- valójában eljárásjogi kérdés, amely vonatkozásában nincs helye felülvizgálatnak. Hasonlóan értékelte, az anyagi jogi normasértésre történő hivatkozást a Kúria. Fentebb utaltam már arra, hogy a Btk. Különös Részében rögzített tényállások, vitán felül anyagi jogi jellegűek, így argumentum a maiore ad minor nyilvánvaló, hogy a tényállási elemek is anyagi jogi természetűek. Amennyiben egy konkrét történeti tényállás nem feleltethető meg az anyagi jogi tényállási elemeknek, akkor nem történik bűncselekmény. Az, hogy mi minősül ennek, azt szintén az anyagi jogi síkon alakította ki a jogdogmatika, amely így vált a jogrendszer részévé. A büntetőjog anyagi jogi normáinak meg kell felelniük a „Nullum crimen / nulla poena sine lege elvének, azaz egyértelműnek kell lennie és határozottnak. Azonban- a fentiek okán- nem csupán a normának, de a normát alkalmazó bíróságnak, jelen esetben a Kúriának is határozott és egyértelmű módon kell döntenie, nem pedig jogi absztrakciók és transzformációk útján, a tilalmas analógia eszközével átminősíteni egy anyagi jogi jogsértésre hivatkozást.

Az Alkotmánybíróság is erre az álláspontra helyezkedett a 1160/B/1990. számú határozatában, amikor kifejtette: „Ha egy jogszabály törvényi tényállása túl elvont, túl általános, akkor a jogszabály rendelkezése a jogalkalmazó belátása szerint kiterjeszhető, vagy leszűkíthető. Az ilyen szabály lehetőséget ad a szubjektív jogalkalmazói döntésre, a

különböző jogalkalmazók eltérő gyakorlatára a jogegység hiányára. Ez csorbítja a jogbiztonságot.”

Erre tekintettel még pregnánsabb az alapjog megsértése és a jogbiztonság csorbulása, ha egy konkrét bírói fórumon belül születnek elvont, a konkrét normákat relativizáló döntések.

A Kúria- korábban: Legfelsőbb Bíróság - a BH 1996.255. számú döntésében ekként fogalmaz: *„A felülvizsgálati kérelem alapos lehet, ha a másodfokú bíróság a mérlegelése körébe vont adatok értékelésénél nyilvánvalóan helytelen következtetésre jutott.”* Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy eljárásjogi alapon is nyílik lehetőség felülvizsgálatra, s a Kúria ez esetben nincs kötve a jogerős döntés tényállásához. Erre figyelemmel anyagi jogi jogszabálysértésre alapozott felülvizsgálati kérelmet a Kúriának nem lett volna joga elutasítani, figyelemmel arra, hogy a büntetőbíróság anyagi jogi normasértése esetén a felülvizsgálat nem mérlegelhető. Arra tekintettel, hogy esetemben a Kúria nemcsak mérlegelt, hanem a beadvány jogalapját minősítette át, nyilvánvalóan megsértette az az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdését, sőt saját gyakorlatával is ellentétes következtetésre jutott, ennek a téves következtetésnek a döntés indokolásának homlokterébe állítása pedig a jogbiztonságot is csorbította álláspontom szerint. Ebbéli indokolásomat erősíti álláspontom szerint a Kúria BH 1996. 346 számú döntése, amely kimondja: *„A másodfokú bíróság jogerős ítélete ellen anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértésre tekintettel lehet felülvizsgálatot kérni.”* Ebből adódóan, ha a felülvizsgálati kérelem kettős jogalapra épít: anyagi jogi és eljárásjogi jogszabálysértésre, akkor az ezek közti cezúra nem törhető át, a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény különös részi tényállási elemei pedig nem értékelhetőek eljárási jogi szempontok alapján.

Az alábbiakban jelen indítványomba beemelem az inkriminált kúriai döntés alapját képező felülvizsgálati kérelem indokolását:

- I. *„Az elsődleges kérelem vonatkozásában védecemnél hiányzott- álláspontom szerint- mind a motívum, mind a célzat, mint esetleges tényállási elem. A vád tárgyává tett cselekményt azonban kizárólag szándékosan lehet elkövetni, azon belül is kizárólag dolus directus, azaz egyenes szándék megléte esetén. E körben, tehát hiányzik jelen esetben az elkövetői oldalon a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 7. § alapján szükséges tudattartalom, ami a bűnösséget megalapozhatta volna. A jutalék kifizetése ugyanis nem jelenti azt, hogy a vagyoni előny megszerzésre kerül, hiszen a vádlott pontosan tudta, hogy amennyiben két - avagy egyes*

életbiztosítási módozatok szerződési esetén- három éven belül a szerződés megszűnik, úgy a szerzési jutalék visszafizetendő, a jegybanki alapkamatnak megfelelő késedelmi kamat megfizetésével együtt.

A Legfelsőbb Bíróság **BH.2005.43.** számú döntésében rávilágított arra, hogy a megbízási szerződésben kikötött jutalék nem tekinthető csalás megvalósulását eredményező jogtalan haszonra törekvő mást tévedésbe ejtő magatartásnak. Erre figyelemmel – a fentebb leírtak alapján- álláspontom szerint atipikus kauzalitás áll fenn a védelem magatartása és a bekövetkezett vagyoni csökkenés között, mely a terhelt terhére nem róható. Ennek igazolása a büntetőeljárásban elmaradt, így a bíróság szükségképpen anyagi jogi normasértést valósított meg, azzal, hogy a biztosítási jogviszony alapvető törvényszerűségeinek és az ezeket szabályozó jogszabályok és általános szerződési feltételek vizsgálatának hiányában döntött védelem bűnösségének kérdésében.

Egy másik – hasonlóan pénzügyi területen született – legfelsőbb bírósági eseti döntés (**BH.2000.6**) kimondja, hogy csalás akkor valósul meg, ha az elkövető olyan – a hivatkozott esetben- olyan pénzeket vesz fel, amelyek visszafizetésére irányuló szándéka már az összeg felvételekor is hiányzik, és a visszafizetésre objektív lehetősége nincs. Védelem esetében nyilvánvaló, hogy tudott a jutalék visszafizetésének kötelezettségéről, annak vizsgálata pedig nem történt meg az eljárásban, hogy ezt ő visszafizetni kész lett- e volna. E körülmény hiányában a szándékosság nem állhat fenn, azaz a jogerős ítélet anyagi jogszabályt sért, mind a Btk. 7. § rendelkezéseit, mind a Btk. 373. § (1) bekezdésének rendelkezéseit illetően.

A csalás különös részi tényállásnak megállapítása egy- egy konkrét büntetőeljárásban feltételezi, hogy valamennyi anyagi jogi tényállási elem megvalósult, és az eljárás során értékelést nyert annak aggálytalan felderítése, hogy ez a megvalósulás a terhelti magatartással oksági relevanciában van. Ennek hiányában valamennyi bírósági ítélet áttöri az „in dubio pro reo” elvének zsinórmértékét.

A kár - azaz a csalás utolsó anyagi jogi tényállási eleme- is hiányzik a jelen felülvizsgálati kérelem tárgyát képező ítélet tekintetében, hiszen nem került álláspontom szerint annak értékelésre, hogy a sértett személye valóban megállapítást nyert-e.

A célzat hiányára a fentiekben már hivatkoztam.

Az előadottakra tekintettel, a bíróság törvénysértően- büntető anyagi jogi jogszabályokat sértve- marasztalta el védecemet valamennyi vádpontban, hiszen a csalás tényállási elemei nem nyertek igazolást.

- II.** *A büntetőeljárásban álláspontom szerint, már a törvényes vád is hiányzott, tekintettel arra, hogy a Be. 2.§ (2) bekezdése értelmében a vádiratnak tartalmaznia kell a konkrét személy, büntetőjogi relevanciával bíró cselekménye okán az első fokú bírósági eljárás lefolytatásának kezdeményezését. Részben a fentebb kifejtett büntető anyagi normák megsértésének is az volt az oka, hogy a teljes eljárásban hiányzott a terhelti megtévesztő magatartás megállapításához elégséges bizonyosság. Erre figyelemmel a törvényes vád alapja. Az első fokú bíróságnak e körben a vád módosítása, kiegészítése érdekében, az ügyészhez kellett volna fordulnia. Ennek elmaradása által, álláspontom szerint, sérült védecemnek a Be. 3. § (1) bekezdésében rögzített joga.*

*A **BH.2011.219.** számú elvi döntés nyomán a történeti tények vádirati leírásának, olyan mértékben konkrétnek kell lennie, hogy a terhelti cselekmény büntetőtörvénybe ütközőségére következtetni lehessen. Ennek kritériumát, pedig a vádirat álláspontom szerint nélkülözte. Ennek nyomán a jelen rendkívüli jogorvoslattal támadott, védecemet elmarasztaló ítélet tekintetében nem állapítható meg, az a **BH. 2011.245.** eseti döntésben rögzített zsinórmérték, hogy a bíróság által értékelt tények, csak részben nem fedik a vádiratban foglaltakét. E körben a tanúvallomások és a szakvélemény közti diszcrepancia feloldásnak elmaradása jelenti a legnagyobb eljárásjogi hibát.*

*A másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék tanácsa, pedig az első fokú Veszprémi Járásbíróság fent hivatkozott eljárásjogi hibáit elmulasztotta orvosolni a rendes jogorvoslat keretében, így annak hibáit a jogerős döntésében is multiplikálta, annak ellenére, hogy az első fokon eljáró bíróság az indokolási kötelezettségének, csak részben tett eleget. E körben kívánok hivatkozni a Kúria **BH.2012.32.** számú eseti döntésére. Amennyiben a jelen felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős döntést meghozó Veszprémi Törvényszék, ezt a hiányosságot mérlegelte volna- különösen a tanúvallomások, mint bizonyítékok- értékelésének körében, akkor álláspontom*

szerint a kasszációs jogával élve a Veszprémi Járásbíróság döntését hatályon kívül kellett volna helyezni, figyelemmel az **1. BK vélemény C. pontjára** is. A másodfokú bíróság ezzel anyagi jogszabálysértést is elkövetett, azáltal, hogy nyilvánvalóan elmulasztotta a Be. 351. § (2) bekezdésének a) és c) pontjaiban foglalt eljárási kötelezettségét, illetőleg nem vizsgálta, hogy az első fokú eljárásban a vád törvényes volt-e, illetve azt sem kielégítően, hogy az első fokú bíróság az indokolási kötelezettségének, a konzekvens bírói gyakorlatnak megfelelően tett-e eleget.”

A kérelmet a Kúria nyilvánvalóan nem a tartalma szerint bírálta el, erre figyelemmel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság, a fenti kérelmemnek helyt adva: állapítsa meg a Kúria Bfv.I.1513/2016.2. számú döntésének, a Veszprémi Törvényszék 3.Bf.1017/2015/20 számú, illetőleg a Veszprémi Járásbíróság 15.B.1039/2014/81/IV. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal azoknak az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe, valamint a B) cikk (1) bekezdésbe ütközőségét, és erre tekintettel megsemmisíteni szíveskedjen.

Jelen okiraton a tárgyi illetékmentességre figyelemmel eljárási illetéket nem róttam le.

Szombathely, 2016. november 25.

sztelettel:

Dr. Pap Hunor Örs

ügyvéd

indítványt tevő jogi képviselőként

§ Dr. Pap Hunor §
ügyvéd

9791 Dozmat, Vadvirág utca 8.

Iroda: 9700 Szombathely, Uránia udvar 4. II.e. 7.a

Tel.: +36-20-412-62-01

Fax: +36-94-312-257

Adószám: 50237041-1-38

OTP Bank: 11747006-20237653

Mellékletek:

- ügyvédi meghatalmazás
- a Kúria Bfv.I.1513/2016.2. számú döntése
- a Veszprémi Törvényszék 3.Bf.1017/2015/20. sz. ítélete
- a Veszprémi Járásbíróság 15.B.1039/2014/81/IV. számú ítélete

